

Ukraine" for 2016-2020. Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine from September 30, 2015, No. 1018-o // The Official Bulletin of Ukraine. – 2015, No. 80, p. 78, article 2683, code of the act 78871/2015.

5. Kalnoy I.I. Philosophy of Law: Textbook / I.I. Calnoy – St. Petersburg: Legal Press Center, 2006. – 259 p.

6. Bower W.C. Program of Moral and Spiritual Values in Education // Educational leadership. – 1951. – 471-474.

УДК 346.9(477) (043.2)

Гурін Л. В., Невмержицька О. В., студентки магістратури,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Череватюк В. Б., к.і.н., доцент

СУДОВИЙ ПРЕЦЕДЕНТ ЯК ЕФЕКТИВНИЙ СПОСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЄДНОСТІ СУДОВОЇ ПРАКТИКИ

Як показує історія – судовий прецедент є досить ефективним способом забезпечення єдності судової практики, що у свою чергу надає можливість якісно відстоювати права та інтереси людини і громадянина в суді [2, с. 113]. Необхідність запровадження єдності судової практики в національне законодавство України зумовлено тим, що у зв'язку з введенням численних змін у судову систему нашої країни, скасування значної кількості правових норм та запровадження оновленої законодавчої бази в частині судового захисту прав та свобод людини та громадянина, виникла необхідність у пошуку дієвих механізмів вирішення численних колізій та прогалин у чинному законодавстві, що на сьогодні становлять дійсну загрозу для учасників вітчизняного судочинства, порушують конституційну засаду рівності кожної людини перед законом і судом [3].

До визнання судового прецеденту як джерела права в Україні неоднозначне ставлення. Так Сахнюк В.В. вважає, що незважаючи на суттєві переваги судового прецеденту у регулюванні суспільних відносин в умовах реформування судової системи та наявності значних її недоліків, визнавати на законодавчому рівні судовий прецедент джерелом права поки що недоцільно [4, с. 121].

На нашу думку існує необхідність у тому, щоб надати судовій владі права нормотворчої функції, оскільки судова влада більш точно розуміє правову природу та реальні шляхи вирішення проблем судочинства ніж законодавчий орган.

Однією із найсуттєвіших проблем української судової системи є те, що при вирішенні схожих спорів одні і ті самі норми трактуються судами по різному тому, як наслідок, відбувається неоднакове застосування матеріальних та процесуальних норм судами різних інстанцій, що в свою

чергу призводить до довготривалого перегляду справ по всім сходам ієрархічної системи українського судочинства так як наслідок зумовлює її перевантаження.

Для прикладу можна взяти рішення суду першої інстанції у цивільних справах про визначення додаткового строку для прийняття спадщини. Так, Відповідно до частин 1 статті 1272 якщо спадкоємець протягом строку, встановленого статтею 1270 Цивільного кодексу України не подав заяву про прийняття спадщини, він вважається таким, що не прийняв її, та згідно з частиною 3 статті 1272 Цивільного кодексу України за позовом спадкоємця, який пропустив строк для прийняття спадщини з поважної причини, суд може визначити йому додатковий строк, достатній для подання ним заяви про прийняття спадщини [1]. Проаналізувавши вказані вище статті Цивільного кодексу України, які регулюють порядок, строк та поважність причин за яких суд може надати додатковий строк для прийняття спадщини можна визначити, що чіткого регулювання даного питання законодавцем не встановлено, не визначено чіткий термін який надається додатково для прийняття спадщини та не встановлено вичерпний перелік причин пропуску строку для прийняття спадщини які повинні визначатися судом як поважні, тому суди можуть на власний розсуд тлумачити вказані вище норми.

Для того, щоб з'ясувати яким чином суди застосовують, при винесенні рішення вказані приписи, необхідно проаналізувати рішення судів у справах з подібними причинами пропуску строку для прийняття спадщини.

Так рішенням судді, Голосіївського районного суду міста Києва відмовлено у задоволенні позову про визначення додаткового строку для прийняття спадщини. Суд дослідивши всі докази визначив, що причина пропуску строку для прийняття спадщини не може бути визнана поважною, оскільки сама по собі тяжка хвороба та проходження обстеження в момент перебігу строку вступу до спадщини без установлення інших об'єктивних, непереборних, істотних труднощів на вчинення дій щодо прийняття спадщини не свідчить про поважність пропуску зазначеного строку. Таким чином, суд вирішив що за таких підстав, у задоволенні позовних вимог необхідно відмовити.

Але в той же час рішенням судді Глухівського міськрайонного суду Сумської області задоволені позовні вимоги позивача в аналогічній до попередньої справі та встановлено, що позивач пропустила встановлений законом строк для подання заяви про прийняття спадщини з поважної причини, оскільки з 17 серпня 2010 року по 23 серпня 2010 року, вона перебувала на амбулаторному лікуванні з діагнозом «Бронхіт».

Виходячи з вище наведених прикладів застосування судами однієї норми, можна очевидно підвести підсумки в тому, що українське право потребує впровадження судового прецеденту, для того щоб кожна людина

могла захистити та відстояти в суді своє конституційне право на рівні з іншими.

Законодавче закріплення судового прецеденту, на наш погляд, сприяло б більш швидкому та ефективному вирішенню спорів, кращому мотивуванню судових рішень, оскільки кожен суддя матиме основу вирішення конкретної справи, а отже, й чітке уявлення про можливість застосування тієї чи іншої норми права в певній категорії справ.

Література

1. Цивільний кодекс України: станом на 16 квітня 2017 року // Відомості Верховної Ради України. – 2017. – Ст. 1270-1272.

2. Череватюк В.Б., Лисенко О. Судовий прецедент: перспективи в Україні Матеріали IV Міжнародної науково – практичної конференції «Людина, суспільство, держава: правовий вимір в сучасному світі»: 27 лютого 2014 року. – С. 113-115.

3. Американська практика: Чим може допомогти Україні судовий прецедент від 15.12.2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://112.ua/>.

4. Сахнюк В.В. Роль та місце судового прецеденту у системі джерел національного права // Молодий вчений. – № 5.1 (45.1). – 2017. – С. 119-122.

УДК 340:11/378.1(043.2)

Заросило В. О., д.ю.н., професор,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

НЕДОЛІКИ В РОБОТІ НАЦІОНАЛЬНОГО АГЕНТСТВА ЗАПОБІГАННЯ І ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ ТА ШЛЯХИ ЇХ УСУНЕННЯ

Відповідно до Закону України «Про запобігання корупції» в Україні створено Національне агентство запобігання і протидії корупції. За законом Національне агентство з питань запобігання корупції повинно складатися з п'яти членів. У грудні 2015 року та березні 2016 року Кабінет Міністрів України призначив чотирьох членів НАЗК, відібраних конкурсною комісією у складі представників державних органів та громадськості. П'ятий член НАЗК до сих пір не відібраний та не призначений. Агентство офіційно розпочало свою роботу 15 серпня 2016 року.

Слід зазначити, що діяльність Національного агентства запобігання і протидії корупції піддається справедливій критиці. Окремі науковці стверджують, що склад Національного агентства засвідчив свою неспроможність належним чином виконувати важливі антикорупційні функції, які на нього покладені. Перш за все Національне агентство